

Sinapinsiemen

1/2015

*Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä
suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi.*

JÄSENMAKSULASKUT

Huomaa uusi tilinumero!

Lähipäivinä postiisi saapuu uudenlainen jäsenmaksulasku. Lasku on henkilökohtainen. Olemme ottaneet käyttöön henkilökohtaiset maksuviitteet.

MAKSA JÄSENMAKSUSI VIIPYMÄTTÄ!

NIIN VOIMME TOIMITTAA LEHTÄ JA VAIKUTTAA KIRKOSSA
TEE YHDISTYKSEN SIHTEERI JA ILOISEKSI JA KÄYTÄ OMAA MAKSUVIITETTÄSI!
Maksuviitteen avulla tiedämme ketkä ovat maksaneet eikä turhia muistutuksia enää tarvita.

Jos haluat TEE MYÖS LUONTO ILOISEKSI.

Anne meille tulevia laskuja varten sähköpostiosoitteesi. Silloin voimme jatkossa voimme lähettää sinulle e-laskuja paperilaskun sijaan.

OPISKELIJAT

Olemme yrittäneet arvata, ketkä ovat täysipäiväisiä opiskelijoita ja merkinneet heidän laskuihinsa alennetun opiskelijajäsenmaksun. Jos olet opiskelijajäsen mutta laskussasi on täysijäsenmaksu, VOIT RAUHASSA MAKSAA OPISKELIJAJÄSENMAKSUN 10 €. Myös työttömät voivat maksaa opiskelijajäsenmaksun.

Sinapinsiemen ry

Yhdistyksen puheenjohtaja

Soili Juntumaa

sähköp. soilikki@kolumbus.fi

puh. 050-5525 529

Sihteeri

Matleena Ikola

Limingantie 34

00560 Helsinki

puh. 050 5177 545

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Jarmo Rautiainen

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59

Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15

Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

Viitenumero kummilapsityöhön 600 400

Viitenumero Komin tukemiseksi 600811

Viitenumero yleislahjoittajille 602 000

Kirjakauppavastaava

Leena Rautiainen

TÄSSÄ LEHDESSÄ

Pääkirjoitus: Hulluudesta ja rakkaudesta - Kristiina Kallinen	4
Missä näen toivon merkkejä - Lauri Kemppainen	6
Salaisuuden äärellä - Soili Juntumaa	10
Oleminen - Juhani Veikkola	11
Körttiläistä mystiikkaa - Aura Raulo	12
Arkielämän mystiikkaa - Anna Yrjönen	14
Metsän mystiikka - Pauliina Kainulainen	15
Kevätkokouskutsu - Soili Juntumaa	16
Elämää Sinapinsiemenenä: Vuoden 2015 toimijoita - Matleena Ikola	18
Arkivinkki: Lectio Divina - Henri Järvinen	21
Taizen uuden vuoden tapaaminen - Sanna Yli-Koski-Mustonen	24
Levyarvostelu: Anne Federley, Siivet - Elsa Sihvola	26
Kirja-arvostelu: Hannu-Pekka Björkman, Kadonneet askeleet - Soili Juntumaa	27
Voiko tässä olla? - Ismael H.	28
Komin terveiset -käännös Matleena Kallinen	31

PÄÄKIRJOITUS
KRISTIINA KALLINEN

HULLUUDESTA JA RAKKAUDESTA

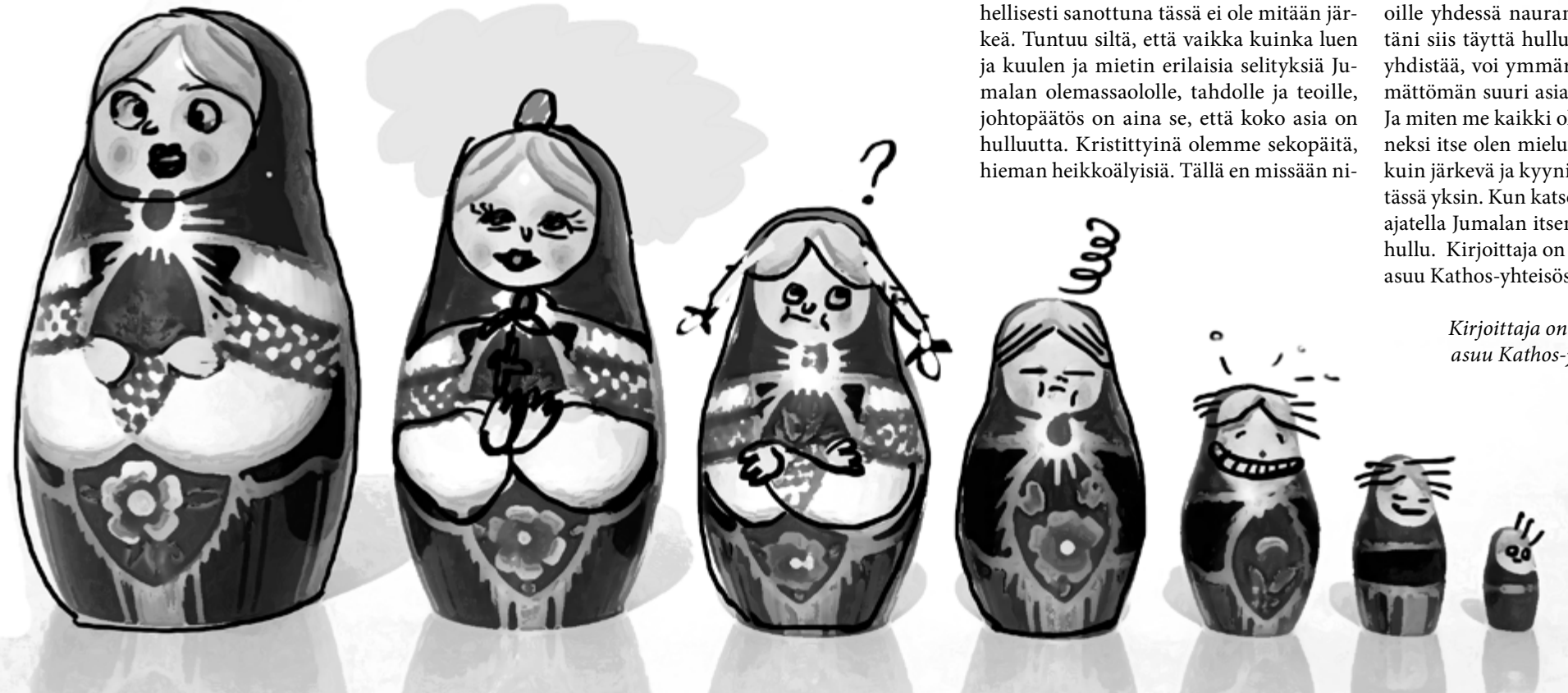
Minua pyydettiin Sinapinsiemenen uutena hallituslaisena kirjoittamaan pääkirjoitus tähän mystiikkaa käsittelevään lehteen. En koe tietäväni kristillisestä mystiikasta tarpeeksi sanoakseni siitä mitään tärkeää, joten aloin miettiä mystisyyttä ja elämän salaperäisyyttä yleensä. Mieleeni tuli kaksi sanaa, jotka ovat yksiä maailmankaikkeuden mysteersimmistä ja eniten pohdituista asioista: Jumala ja rakkaus.

Jumalassa kaikki on mielestäni hämentävää. Kristinuskon Jumala loi maailman tyhjästä, on suurempi ja ikuisempi kuin kukaan voi ymmärtää, on kolmiyhäinen, eli maailmassa Jeesuksena, joka oli samalla Jumala ja ihminen, sekä kuoli luomionsa olentojen pahuuden puolesta. Rehellisesti sanottuna tässä ei ole mitään järkeä. Tuntuu siltä, että vaikka kuinka luen ja kuulen ja mietin erilaisia selityksiä Jumalan olemassaololle, tahdolle ja teoille, johtopäätös on aina se, että koko asia on hulluutta. Kristittyinä olemme sekopäitä, hieman heikkoälyisiä. Tällä en missään ni-

messä tarkoita sitä, että usko ja rationaalisuus olisivat aina ristiriidassa keskenään tai että usko olisi tyhmien ihmisten aivohäiriö. Tarkoitan sitä, että kristittyinä uskomme todella outoihin asioihin.

Uskoa Jumalaan ja Jumalaa itseään ei voi selittää loogisesti ja tyhjentävästi. Vähän niin kuin ei voi rakkautakaan. Jo ihmisten välinen rakkaus on itsessään hämentävää. Rakastumisen tunteen voi halutessaan vielä selittää äkillisellä, lisäntymisviettiin sidoksissa olevalla mielenhäiriöllä, mutta rakastamista en voi täysin ymmärtää. Rakkaus ei ole vain ohimenevää fiilistelyä, vaan tahtomista, tylsien asioiden tekemistä yhdessä, toisen ihmisen heikkouksiin sitoutumista, oman haavoittuvuutensa näyttämistä, kummallisille asioille yhdessä nauramista. Minun mielestäni siis täyttä hulluutta. Kun nämä asiat yhdistää, voi ymmärtää, miten ymmärtämättömän suuri asia Jumalan rakkaus on. Ja miten me kaikki olemme sekopäitä. Onneksi itse olen mieluummin iloisesti hullu kuin järkevä ja kyyninen. Ja onneksi en ole tässä yksin. Kun katsoo meitä ihmisiä, voisi ajatella Jumalan itsensäkin olevan hieman hullu. Kirjoittaja on teologian opiskelija ja asuu Kathos-yhteisössä Helsingissä.

Kirjoittaja on teologian opiskelija ja asuu Kathos-yhteisössä Helsingissä.

MISSÄ NÄEN TOIVON MERKKEJÄ

Olen nyt 31-vuotias ja niin pitkälle kuin pystyn muistamaan, olen elänyt tietynlaisessa sisäisessä jännitteessä. Olen kokenut olemassaolon pyhänä mysteerinä ja alati kaivannut ja ajatellut ja rukoillut Jumalaa. Mutta samalla olen myös tiedostanut, että Jumalaan ei oikeastaan saisi enää uskoa. Että jumalauksen parasta ennen -päiväys on jo ohitettu.

Luin peruskouluiässä apologettisia kirjoja ja toivoin niiden ratkaisevan jännitteen suuntaan tai toiseen. Lukiossa rakastuin ensisilmäyksellä filosofiaan, enkä edes pyrkinyt opiskelemaan muualle kuin teologiseen tiedekuntaan. Sisäinen jännite osoittautui jatkuvaksi inspiraation lähteeksi: musiikin ja runouden avulla käsitelisin jumalakaipuuta, uskoa ja epäuskoa, olemassaolon eksistentiaalista kokemusta.

Kiersin bändieni kanssa esiintymässä ympäri Suomea, niin rock-klubeilla kuin kristillisissä tapahtumissa. Seurakunnallisesta aktiivisuudesta huolimatta mietin, milloinkohan tulee se rationaalinen kuolinnisku jumalakokemukselle. Milloin minun on ikään kuin pakko päästää irti ja hyväksyä se harhaksi: God has left the building.

Olen nyt opiskellut yliopistossa kymmenen vuotta ja kelaillut länsimaisen ajattelun historiaa edes takaisin, mutta sitä us-

kon lopettavaa älyllistä niskalaukausta ei ole kuulunut. Pikemminkin on käynyt päinvastoin. Minulla on sellainen olo, että minuahan on kusetettu! Ajanhenki on kuiskutellut korvaani jotakin, joka ei pidä paikkaansa! Toisin kuin suomalaisen kulttuuri-ilmaston perusteella voisi luulla, Jumala on tehnyt näyttävän paluun filosofiaan. Aikamme ykkösajattelijat, niin teistit kuin ateistitkin, pohtivat filosofian laitoksilla Oxfordista Cambridgeen ihan pokkana samoja jumalakysymyksiä kuin filosofit antiikissa ja keskiajalla. Sekä mannermaisen että analyyttisen perinteen edustajat ottavat kristinuskon väitteet vakavasti.

Väitänkin ajankohtaisen filosofisen keskustelun valossa, että kristillinen ajattelu ei ole vanhentunut. Se on edelleenkin rationaalisesti täysin relevantti tapa tarkastella olemassaolon mysteeriä: olemisen ja olemattomuuden, aineen ja hengen, ykseyden ja moneuden, pysyvyyden ja muutoksen, universaalin ja partikulaarin kaltaisia ilmiöitä. Näen toivon merkkejä filosofisen tason keskustelussa, koska aatehistoriallisesti filosofiset ilmiöt usein vaikuttavat viiveellä laajemminkin kulttuuriin.

Olen oppinut, että minulla on myös täysin älyllinen oikeutus etsiä Jumalaa ja Hänen valtakuntaansa, ottaa kristillisen tradition

julistus vakavasti. Eksistentiaalinen ja opillinen eivät ole toisensa poissulkevia lähestymistapoja uskoon. Tämän takia minusta tuntuu hiukan masentavalta lukea, kuinka ”helsinkiläinen toivoo, että kirkko uudistaisi oppiaan nykytiedon valossa.” Mietin väistämättä, kuinka hyvin tällaista toivoa helsinkiläinen on perehtynyt sen kummemmin kirkon oppiin kuin nykytietoonkaan. Mitä edes on se nykytieto, joka todellisuudessa osuu yhteenkään kirkon oleellisimmista opeista: kolminaisuuteen, luomiseen, syntiin, inkarnaatioon, lunastukseen ja eskatologiaan?

Nykytiedon valossa tehtävän kirkkokritiikin taustalla tuntuu usein olevan käsitys ”aukkojen jumalasta”. Siis ajatus siitä, että uskovainen tarvitsee Jumalaa selittämään asioita, joita me emme vielä muuten tiedä. Miten lintu pysyy ilmassa? Koska Jumala sitä kannattelee. Miksi ukkostaa ja salamoit? Koska Jumalahan se siellä ajelee tai vaassa rattaillaan. Tämän logiikan mukaan nykyisin Jumala pitäisi kenties tunkea pimeään aineeseen tai mustaan aukkoon tai jonnekin kvanttifysiikan ja suhteellisuusteorian jännitteen poimuihin.

Oman kokemukseni mukaan asia on täsmälleen päinvastoin. En minä hapuile Jumalaa sen ymmärtämiseen, mitä me emme vielä tiedä, vaan pikemminkin sen ymmärtämiseen, mitä me jo tiedämme! Varsin intuitiivisesti me tiedämme olevamme olemassa. Me tiedämme rakkauden voiman, me tiedämme, kuinka puhuttelevaa on armollisuus. Me tiedämme kokemuksemme moraalisen vastuusta.

Me koemme kärsimyksen ongelman, eksistentiaalisen ahdistuksen, hurmaantumisen kauneuden äärellä. Juuri tällaiset lähelle inhimillistä olemassaolon kokemus-

ta tulevat asiat herättävät ainakin minussa jumalakysymyksen ja jumalakokemuksen. Eivät maailmankuva-aukot, joiden olemassaolosta en useinkaan ole edes tietoinen.

Sanomalehtien tiedesivuja lueskeleva suomalainen ei ehkä täysin tiedosta, etteivät vastakkain ole uskonnolliset ufojutut ja tieteellinen maalaisjärki. Syvällisesti ymmärrettynä materialistinen maailmankuva on aivan yhtä mystinen, arkijärjen vastainen ja uskomaton, kuin ajatus olemassaoloa kannattelevasta rakastavasta Jumalasta. Vastakkain on siis kaksi erilaista ufojuttua. Täysin perustellusti voi vieläpä väittää, että näistä kahdesta nimenomaan kristillisen ajattelun painotukset tulevat lähemmäksi maalaisjärjen vaatimuksia.

Tämän päivän läntisessä maailmassa eletään nimittäin erikoisessa kulttuurisen voluntarismin ja tieteellisen determinismin jännitteessä. Taloudellisesti ja yhteiskunnallisesti korostetaan koko ajan ihmisen vapautta ja tahtoa. Sinä päätät, kuka voittaa laulukilpailun. Sinun äänesi ratkaisee. Homo economicus muokkaa maailmaa ennen kaikkea ostopäätöksillään. Samaan aikaan läntisen maailman epävirallisena totuutena – tai vähintäänkin ”neutraalina positiona” – on materialismi. Filosofisesta keskustelusta käy kuitenkin nopeasti ilmi, että materialismilla on vakavia ongelmia selittää sellaisia asioita kuin tietoisuus, vapaa tahto tai ihmisarvo. Monet materialistifilosofit pitävätkin näitä vain hyödyllisinä illuusioina. Eli sanoipa tv-juontaja tai poliitikko mitä tahansa, sinä et ehkä sittenkään pääätä yhtään mitään, koska tietoisena ja vapaana yksilönä sinua ei oikeastaan ole edes olemassa.

Uskonkin vakaasti, että meidän kristittyjen ei pidä alistua toimimaan neutraalina

esiintyvän ”keittiömaterialismin” ehdoilla. Muuten me välitämme helposti tahtomatammekin sellaista viestiä, että totuustasolla asia on jo ratkennut, mutta antakaa meidän edes kaikessa rauhassa sammutella valoja ja pistellä vähitellen ovia lukkoon.

Meidän täytyy siis uskaltaa puhua kristillisestä sanomasta tavalla, joka ottaa maailman vakavasti. Mutta ei siten, että me muokkaamme julistuksemme visiota materialismin standardien mukaiseksi, vaan pikemminkin, että me selkeästi artikulimme, missä valossa kristillinen sanoma näyttää maailman ja mitä se maailmasta väittää.

Miksi kirkosta vieraantunut ihminen ylipäättään kiinnostuisi puheistamme, jos me emme edes esitä tarjoavamme hänelle mitään ”muuta”? Miksi hän opettelisi sellaisia hankalia sanoja kuin sakramentti, vanhurskaus, kaste tai parannus, jos niillä ei ole mitään merkitystä kristillisen kielen ulkopuolella? Jos suuri osa suomalaisista kokee, että kristinusko on jotenkin tiipahtanut nykytiedon keltasta, on meidän pakko pysähtyä kysymään: Mistä se ajatus tulee? Olemmeko me itsekin sitä mieltä? Ja jos emme ole, miksi ihmeessä me emme pidä isompaa ääntä tämän oletuksen virheelisyydestä?

Meidän on esimerkiksi uskallettava myöntää, että kristinusko ja tiede eivät puhu vain eri asioista. Suurelta osin ne puhuvat samoista asioista. Ne puhuvat molemmat ihmisestä ja maailmasta ja ihmisen paikasta maailmassa.

Lisäksi meidän on uskallettava puhua Jumalasta, koska joku Jumalasta puhuu joka tapauksessa. Helsingin Sanomissa oli taannoin Arno Kotron kolumni, jossa Kot-

ro kertoi näyttäneensä oppilailleen videon, jossa kamera nousee hitaasti maan päältä avaruuteen. Videoesityksen ja kolumnin pointtina oli, kuinka narsistista on uskoa, että olisi olemassa jonkinlainen ihmisestä kiinnostunut jumala. Ilmeisesti siis siksi, koska avaruus on niin suuri.

Haiskahtaa epäilyttävästi jurigagarin-meiningiltä (”Ei siellä mitään jumalaa näkynyt!”). Jäinkin miettimään, miten on mahdollista, että filosofiaa opettavan henkilön käsitys Jumalasta näyttäisi olevan peräisin Fingerporista. Ehkä koko kolumni oli Kotrolta tarkoituksellinen provokaatio, jolla hän testasi, kuinka älyttömät jutut voivat mennä läpi. Täytyyhän hänen filosofian opettajana tietää esimerkiksi Platonin ”Hyvästä” tai Plotinoksen ”Yhdestä” tai Aristoteleen ”Liikkumattomasta liikuttajasta”. Eihän edes esisokraattisten luonnonfilosofien käsitys jumalasta ole noin karkea!

Mikäli Kotro kuitenkin oli tosissaan, on koko transspondenssin merkitys kulttuurisessa kriisissä. Siis ymmärrys siitä, että eihän sitä kameraa tarvitse minnekään avaruuteen roudata. Täsmälleen samat jumalakysymykset voisi esittää, vaikka kuvamateriaalina olisi karaokekarkeloita tai vaaliväittelyitä tai juurakoita tonkivia mäyriä tai juhlamokkamainoksia.

Jos filosofian opettaja kirjoittaa tällaista tekstiä Suomen suurimman päivälehdessä sivuille, on mielestäni selvää, ettemme ammattiteologit voi loputtomiin nostella rintataskuistamme Wittgenstein-korttia ja puhua vain siitä, että ei voi puhua. Joku Jumalasta puhuu joka tapauksessa. Niin menomaan vulgaarikirjaimellisen raamatunluvun ja totaalisen vaikenemisen väliin

jäävä alue on mielestäni teologiaa. Meidän pitää argumentoida, miksi Jumalaa ei ehkä kuitenkaan kannata haeskella kuun pimeältä puolelta, miksi oppi luomisesta ei välttämättä ole ristiriidassa evoluution kanssa, miksi synti ei tarkoita suklaan syömistä pitsisissä alusvaatteissa kissan kehrätessä kainalossa, tai miksi ikuisen elämän toivo ei ole riippuvainen termodynamiikan toisesta säännöstä.

Toivon, että kun entinen yhtenäiskulttuuri järkkyy, on kristillisen uskon radikaalin julistuksen ja kauneuden mahdollista murtautua uudella tavalla esille sen halkeamista. Vanhan aselman mukana katoaa varmasti paljon turhia ennakkoluuloja, piintyneitä asenteita, jaotteluja tosiuskoviin ja tapakristittyyhin, ajatuksia uskonnon ja porvarillisuuden liitosta. Toivon, että kristillinen usko pääsee esittäytymään sanomana, joka ennen kaikkea näyttää koko maailman uudessa valossa. Sillä ei ole parasta ennen -päivää ja se osuu suoraan ihmilliseen eksistentiaaliseen kaipaukseen.

Ehkä tämä on antiklimaksi, mutta koen, että meidän on vain luotettava siihen, että jumalannälkä herää lopulta aina josakin. Ehkä jopa odottamattoman laajalti. Täysin riippumatta siitä, kuinka ahnaasti ajanhenki pyrkii tämän nälän tukahduttamaan ja tekemään sen naurettavaksi. Cormac McCarthyn romaanissa Veren ääriin on ote, joka valaisee mitä tarkoitan. Siinä nuori poika ja pappi käyvät keskustelua nuotion äärellä 1800-luvun puolivälin Amerikassa. Tobin-niminen pappi aloittaa:

Sillä menköön miten mennee, hän sanoi, Jumala puhuu kaikkein vähäisimmissä olennoissa. Poika ajatteli että hän tarkoitti lintuja tai maassa ryömiviä otuksia mutta

pappismies katsoi häntä pää kallellaan ja sanoi: Yksikään ihminen ei oo siitä äänestä vappaa. Poika sylkäisi nuotioon ja kumartui työhönsä. Minä mittään ääntä ole kuulunut, hän sanoi. Kun se vaikenee, Tobin sanoi, sinä tiiät että oot kuullu sen koko ikäsi.

Uskon, että meidän tehtävämme on julistaa kristillistä sanomaa niin selkeästi, että kun se ääni vaikenee ja koittaa päivä, jolloin materialismiin ehkä tahtomattaankin tyytynyt nykyihminen havahtuu olemisen kysymykseen, kuolemanpelon kurimukseen tai ikuisuuden kaipaukseen, hän tietää minne mennä. Että hän tietää kenen puoleen kääntyä, kun omantunnon syytökset runtelevat sydäntä sisältäpäin. Hän tietää paikan, jossa mysteerin sallitaan hengittää avoimesti, jossa niin hyvyys kuin pahuuskin otetaan vakavasti ja jossa armon todellisuus alati kutsuu kauneudellaan. Että ihminen tietää, missä hänen olemassaoloon ei palauteta itsekkäisiin geeneihin, vaan jossa hänessä tunnustetaan jumalankuva, iankaikkisen vaalimisen ja huolenpidon arvoinen olento. Hän tietää, että on paikka, jossa maailmaa ei nähdä sattumanvaraisena väkivaltaisena selviytymistaisteluna vaan langenneena maailmana, jonka sydämessä yhtä kaikki tanssii Kolmiyhteisen Jumalan ikuinen rakkaus. Hän tietää paikan, jossa tulevaisuudesta ei koskaan puhuta vailla toivoa. Hän tietää, että on tullut aika mennä kirkkoon.

Kirjoittaja on teologi ja rap-artisti. Teksti on muokattu Helsingin hiippakunnan kirkkoherrojen kokouksessa pidetystä puheesta 25.11.2014. Kemppainen on kirjoittanut myös samoja teemoja pohtivan kirjan Rukoileva kädellinen.

SALAISUUDEN ÄÄRELLÄ

”Tämä on uskon salaisuus”, lausuu pappi ehtoollista asettaessaan. Olemme ehtoollispöydässä salaisuuden, mysteerin, äärellä. Emme ymmärrä, mutta uskomme ja otamme vastaan.

Owe Wikström puhuu kirjassaan *Häikäisevä pimeys* kaipauksen kielestä, Jumalan aavistelusta ja kätkeytymisestä sekä Jumalan häikäisevästä pimeydestä. Keskellä oman elämän pimeyttä voi kohdata Jumalan kaikissa asioissa. Hengellinen elämä on samaa kuin tavallinen elämä.

Johanna ja Juha Tanskan kirja *Silitä kissaa* puhuu samasta asiasta: kissan – tai ihmisen – tai vaatteiden silittäminen voi olla hengellistä harjoitusta, rukousta. Arjen tilanteet ja hetket ovat osa ikuisuutta. Ihminen avaa silmänsä kuin lapsi ja antaa Kristuksen valon tulla sisimpäänsä. Tuota kokemusta kutsutaan monilla eri nimillä: herääminen, parannus, uskoontulo, valaistuminen. Sitä ei voi koskaan tyhjentävästi kuvata, se on uskon salaisuus. Se on elämän täyteyttä, missä ihminen on päässyt kotiin itsessään. Hän palautuu siksi, miksi hänet on luotu.

Taiteilijaprofessori Hannu-Pekka Björkman pohtii kirjassaan Valkoista valoa valoa, hiljaisuutta ja kauneutta, sielun paikkaa ja rukousta. Yksinäisyys vie meidät hiljaisuuteen, mikä nostaa tietoisuuteen kysymyksiä, joita arjessa pakenemme: Kuka minä olen? Mikä on suhteeni Jumalaan?

Hänen mukaansa taiteessa tulee aina olla mukana aika, elämä, kuoleman väistämättömyys ja ikuisuuden odotus. Maalausten ja ikonien kautta katselemme omia heijastuksiamme – ja ikuisuutta. Olemme mysteerin äärellä. Ortodoksiseen kirkkoon kuuluva Björkman sanoo kokevansa samankaltaista, riemullista ja valoisaa väritymistä jumalanpalveluksen jälkeen.

Simeon Uusi Teologi rukoili 900-luvulla:

”Tule, totinen valo Tule, ikuinen elämä Tule, kätkeyty salaisuus Tule, sanoin kuvaamaton aarre Tule, todellisuus, joka olet kaikkien sanojen tuolla puolen Tule, persoona, joka olet kaiken ymmärryksen tuolla puolen Tule, kaikkivaltias, sillä sinä luot lakkaamatta, teet uudeksi ja muutat kaikki asiat pelkän tahtosi kautta Tule, näkymätön, jota kukaan ei voi kädellään koskettaa Tule, sinä, jonka nimi täyttää sydämemme kaipauksella ja on alati huulillamme; silti emme voi sanoa tai tietää, kuka olet tai millainen olet luonnoltasi Tule, sinä, joka olet yksin, yksinäisten luokse Tule, sillä sinä olet sisimpäni halu Tule, minun elämäni ja henkeni Tule, iloni, kunniani, loputon riemuni.”

Kirjoittaja on Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja ja eläkkeellä oleva pappi.

OLEMINEN

Korkealla vuoristossa
suurten kuusten alla
sateen valuessa pitkin neulasia
uskoin olevani muuttumaton
sama
ja olleeni tässä aina
kuin kivi, jonka pintaa
sammal kuvioi
Juuri tässä kuuluin maailmaan
jonka ulottuvuudet
lävistivät minut

tai minä ne

aika
ja avaruus
ja se, jota en osannut ilmaista
leikkasi molemmat
kohtisuoraan : oleminen
miten muuten
olisin sitä kutsunut?

*Kirjoittaja on eläkkeellä
oleva teologian tohtori
sekä Sinapinsiemen-lehden
pitkäaikainen päätoimittaja.
(Ei diakoni, kuten viime vuoden
numeroissa erheellisesti väitettiin :)*

KÖRTTILÄISTÄ MYSTIIKKA

Olen avioeropeheen lapsi, taiteilijan ja tiedemiehen tytär, ja kasvanut maailmankatsomusten rajapinoilla. Kun perheeni jakautui, sain nopeasti oppia totuuden subjektiivisen luonteen: se mikä oli totta äidilleni, ei ollut totta isälteni, ja toisinpäin. Totta on monenlaista. Aloin jo 12-vuotiaana ahdistua siitä, että pitäisi valita lukuisien vastausten väliltä, äidin ja isän, taiteen ja tieteen maailman väliltä, sillä tunsin yhtä lailla kiintymystä ja muukalaisuutta molempia kohtaan. Ajattelin, että olen tuomittu kaikkien maailmankatsomusten ulkopuolelle, sillä mikään lopullinen vastaus kysymyksiini ei minulle sopinut: kaikki aatteet ja uskonnot tuntuvat vain häkeiltä, jotka sulkevat ulkopuolelleen sen tärkeimmän, Suuren Salatun, sen osan todellisuutta, josta ei voida puhua ja johon vastaukset eivät yletä. “Jumala on kuin suuri möllöttävä hevonen: se on olemassa, suuri, pelottava, kaunis, tuijottava ja aina vaiti”, kirjoitin päiväkirjaani.

Kun rippileirillä sitten törmäsin körttiläisyyteen, yllätyin. En saanut vastauksia kysymyksiini, vaan minulle vastattiin uusilla kysymyksillä. Ihmiset kerääntyivät suvereenisti yhteen veisaamaan, vaikka kukaan ei tiennyt asioiden todellista laitaa. Juurruin tähän liikkeeseen, koska se kokoaa ihmiset yhteisten kysymysten äärelle, ei niinkään vastausten. Körttiläisyys kut-

suu kaipaamaan, ihmettelemään ja hiljentymään Suuren Möllöttäjän eteen. Tässä maaperässä löysin vihdoinkin tilaa tehdä nuoruuteni radikaaleimman ratkaisun: olla valitsematta vastausten väliltä. “Taidan ottaa molemmat”, kirjoitin päiväkirjaani. Ja niin minusta tuli tiedemies ja taiteilija, äitini ja isäni tytär, sanojen rakastaja ja sanattoman etsijä. Kun pääsin yliopistoon, kirjoitin t-paitaani: “Pyhitä tuntematon”.

Körttiläisyys on mystinen liike täynnä kaipauksen tematiikkaa. Mystinen tarkoittaa tuntemattoman pyhittämistä ja samalla epävarmuuden ja vierauden hyväksymistä maailmankuvan taustalle. Mystinen ajattelu tunnustaa sitä näkökenttämme raja- mailla häilyvää maisemaa, jota ei voi katsoa suoraan ja josta ei voi juuri puhua, mutta joka vilahtaa silloin tällöin ja herättää meissä sanomattoman kaipauksen jonnekin, mistä meillä ei ole edes muistoa. Juuri kaipaus on körteille Jumalan nimi, merkitysten valaja. Monelle kristitylle Jumala on varmasti läsnä elämässä ja arjessa jatkuvasti kuin uskollinen puoliso, mutta monille körteille Jumala tuntuu olevan kuin salainen rakastettu, jonka näkeminen tuottaa tuskaa, kun muistamme, ettemme voi koskaan saada häntä omaksemme. Mutta aivan kuten runoilija huutaa: “Tahdon jatkaa haluamistani, vaikka se veis mun järkeni!”, körtti tahtoo huutaa

yöhön kaipaustaan. Körttiläinen kaipaus on oire jostain suuremmasta, yleisinhimillisestä vammasta. Ihmisissä on perustavanlaatuinen haava, josta vuotaa ulos jatkuvasti sanoitettavaa hämmennystä. Onneksi haavoista pääsee myös henki sisään. “Jokaisella meillä on päässämme Jumalan mentävä aukko, mutta joillakin se on granaatin sirpaleen tekemä”, kirjoittaa Sakari Kirjavainen. Körttiläisestä hartausperinteestä, seuraveisuusta ja hiljaisuudesta olen löytänyt tilaa tunteille ja pohdinnoille, joita ei voi ratkaista, sellaisille jotka jäävät auki. Kun ihmisellä on tilaa olla epävarma, epämääräinen, ikävissään, ihmeissään ja pohtia keskenräisiä ajatuksia, ihminen pysyy auki. Ja avonaisista ovista on hyvä Pyhän Hengen tulla ja mennä, se liikkuu ihmisten verkossa kuin sähkö hämähäkinseitissä; vaikka se on luonamme vain hetken, tiedämme että saamme sen luoksemme aina uudelleen, kunhan olemme yhteydessä muihin. Jonain aamuna kun vähiten odotamme, tuulikello kuistilla kilahtaa ja tuuli tulee ikkunoihin sisään, tuoden mukanaan salaista lohtua ja iloa.

Körttiläisyyden perusajatus kiteytyy ihmisen pienuudessa suhteessa Jumalaan. Kun maailmankuvaan on mahduttettu Suuri Salattu alue, se vaikuttaa kaiken muunkin mittakaavaan. Kun murehdimme, Suuri Salattu on lohtumme: armo ja etäisyys

palauttavat maalliset murheet oikeaan koluokkaan. Kun iloitsimme, Suuri Salattu nauraa kanssamme: ilostamme tulee meitä itseämme suurempia! Hengellinen mittakaava on parasta lääkettä moderniin narssiin ja itseensä hukkumisen: se pakottaa ulos itsestään, taivaiden alle, ja vapauttaa elämään muille kuin itselleen.

Olen tässä kuvannut, mitä körttiläinen mystiikka minulle tarkoittaa. Laajemmassa mittakaavassa nykyinen körttiläisliike pakenee kuitenkin teologisia määritelmiä, ellei määritelmäksi kelpaa “Siionin virsiä veisaava joukko”. Kysyjälle se ei tarjoa vastauksia vaan hiljaisuutta ja lisää kysymyksiä, rukousta ja tukea. Se ulottaa piirinsä monien totuuksien yli, salaperäisille rajaseuduille, jossa muukalaiset kuljeskelevat elävien virtojen varsilla. Se pitää kädessä sitä, joka on valmis kurkistamaan muurien yli, ja hoivaa sylissään sitä, joka on saanut turpiinsa seikkailulla vieraissa maissa. Se lähettää lohdutetut jälleen elävien vesien varalle, etsimään totuuden sirpaleita, kysymään vaarallisia kysymyksiä, kohtaamaan toiseutta. Se synnyttää uutta huumoria, ei salli ihmisen ottaa itseään liian todesta. Se synnyttää uutta ajattelua ja palauttaa aina uudelleen ikuisen kaipauksen rannalle.

Kirjoittaja on helsinkiläinen biologian opiskelija.

ARKIELÄMÄN MYSTIIKKA

Määritelmällisesti mystiikalla tarkoitetaan jumaluuden välittömään yhteyteen tai kohtaamiseen pyrkivää uskonnollisen elämän muotoa tai ajattelua. Mystiikka tarkoittaa tällöin elämäntapaa, jossa pyritään saavuttamaan välitön yhteys Jumalaan. Yleensä mystiikalla ymmärretään jotakin käsittämätöntä, ymmärryksen ylittävää spiritualiteetin periferiaan kuuluvaa osaluettua, joka on erillinen 'maallisesta' elämästä ja jopa sille vastakkainen. Mystiikka on saanut irrationaalisen, epäluonnollisen, arkielämästä täysin poissuljetun leiman. Mystiset kokemukset voidaan tällöin helposti nähdä tähän maailmaan kuulumattomina asioina. Itse haluaisin riisua mystiikan sen saamasta mystisestä verhosta.

Rajanveto luonnollisen ja yliluonnollisen välillä on mielestäni harhaanjohtava ja käsitys luonnollisesta usein turhan rajoittunut. Tahtoisinkin enemmän kysyä, mitä tarkoittaa luonnollinen? Minulle luonnollinen on yhtä kuin kaikki luonnollisesti tapahtuvan, toisin sanoen sisältäen kaiken enkeleistä tonttuihin sekä yhteyden Jumalaan yhtä lailla kuin langattoman verkon ja sähköisen tiedonvälityksen. Sana mystinen menettää tällöin oikeastaan merkityksensä. Minulle mystisyys oikeastaan merkitsee jotakin, jota joku ihminen ei välttämättä ymmärrä.

Tämä käsitys luonnollisesta on luonnollisesti yhteydessä ympäristöön, jossa ihminen elää. Oma ympäristöni metsäisessä kodissa ylläpitää yhteyttä ympäröivään luontoon. Moni siihen liittyvä elementti varmasti näyttäytyy ihmisille 'mystisinä'. Nämä mystiseksi mielletyt asiat eivät ole mitään eriteltyä, erikseen koettua elämän osa-aluetta, vaan tiiviisti arkielämään kietoutunutta eikä siitä millään lailla erillistä elämää. Mystisyys, tai minulle pikemmin

kin luonnollisuus, voi ilmentyä esimerkiksi siinä, kuinka tilan tonttuja kuunnellaan tilan päätöksenteossa ja arkkitehtuurisissa ratkaisuissa, tai siinä kuinka ympäristön hoidossa, puiden kaatamisessa ja maan mylläämisessä otetaan huomioon muutkin kuin ihmisolentojen elämänehdot ja aspektit.

Tai siinä, kuinka ristiriitaiset tilanteet sekä niin materiaaliset kuin henkiset katastrofit ymmärretään yleisen tasapainotilan järkkymisenä, ihmisten epäharmonisena yhteytenä paitsi toisiinsa myös luonnon voimiin. Elämän tapahtumissa ja ympäristön muutoksissa ei ole kysymys vain ihmismielten välisistä ongelmista, vaan laajemmasta yhteydettyä elämästä elinpiiriin ja sen luonnollisiin elinehtoihin.

Eikä siinä ole mitään mystistä.

Kirjoittaja on metsästävä teologi.

METSÄN MYSTIIKKA

Tanacka emäntä tuli eteen mikkiin jatkamaan. ”Minä mänen mehtään, sanon ukolle, että nyt lähen mehtään. Ja sinne, männynstuoksuun, kankaan varvikkoon, se ahistus hajoo ja häviää, yhtään ajattelematta.” Sitaatti on Anna-Maija Raittilan Uudenkuun päiväkirjasta.

Paltamossa oli tultu koolle hiljenty-mään ja keskustelemaan. Tunnistan tuon emännän kokemuksen, se on minulle tuttu lapsuudestani saakka. Menen metsään, ahdistus hellittää, havahdun siihen että rukoulen.

Metsän hiljaisuus ei ole äänettömyyttä. Se on metsän omia ääniä, jotka eivät särje korvia vaan tynnyttävät. Metsä koskettaa sammalsormin poskeani. Metsän näky on vilauksella väärällä kapälällä nousseesta oravasta.

Elokuisesta kävelystä tuleekin rukous-kävely, kun metsää tarjoaa parhaita herkujaan: maistelen mustikoita, vadelmia, villiintyneitä mustia ja punaisia herukoita, lillukoitakin. Ja tutusta polunmutkasta saan mesimarjan maun kielelleni.

Metsän aika on toisenlaista. Aika on suuri kehä ja jatkumo. Saan tuntuman vuorokauden ja vuodenaikojen kierto. Vanhat puut puhuvat elämän ja kuoleman jatkuvuudesta. Kosketus toisenlaiseen aikaan palauttaa sisäistä tasapainoani.

Suhteeni metsään on vastavuoroinen. Tervehdin metsää, metsä vastaa. Metsä an-

taa minulle runsaudesta, minä kiitän. Kysyn metsältä viisautta.

Sammaleinen metsä vastaa vetäytymisen kaipuuseeni joka kasvaa vuosi vuodelta. Vähemmän sanoja, enemmän salaperäisyyttä.

Hiljaisuuteen vetäytymisen tarve puhkeaa kriisiaikoina. Metsä näyttää suuntaa. Ilman metsää eksymme. Kriisiaikana on mahdollista myös käänne uuteen, parempaan.

Hiljainen rukous, kaikkien aistien rukous johdattaa omalla voimallaan toimintaan. Puolustamaan metsää mammonaa vastaan. Pyhäinhäväistystä vastaan.

Metsän katoamisen suru ja raivo näiden tunteiden voima tarvitaan kamppailuun metsän, kaiken luonnon puolesta. Samalla ihmisen sielun puolesta.

Metsän katoaminen järkyttää perimmäistä turvallisuudentunnettani. Jumalani, auta, armahda.

Metsän Luoja, tarvitsen voimaasi myös arkiseen kilvoitteluuni jotta jaksaisin pitää välimatkaa mammonaan. Anna vapaa mieli.

Metsä herättää mielikuvituksen nähdä toisenlainen tulevaisuus. Kohtuuden ja ilon, suuren yhteenkuuluvuuden maailma on tulossa.

Kirjoittaja on metsän teologiaa tutkiva joensuulainen teologi.

SINAPINSIEMEN RY:N VUOSIKOKOUS JA KEVÄTSEMINAARI

lauantaina 28.3.2015 klo 1016 Kangasalan Ukinrannassa

Ohjelma:

- klo 10** yhdistyksen sääntömääräinen kevätkokous
klo 12 lounas
klo 13 päivärukahetki
klo 14 seminaari ja päiväkahvit
Franciscus, ensimmäinen Sinapinsiemen? Aija Kaartinen
Fransiskaanisesta elämästä arjessa, Aulikki Kalliolahti, Katri ja Visa Kuusikallio
klo 16 päätös

Ilmoittautuminen 23.3.15 mennessä pj Soili Juntumalle:
soilikki@kolumbus.fi tai p. 0505525529

KOKOUSHUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen vuosikokoukseen
28.3.2015 klo 10 Kangasalan Ukinrantaan, os. Ruutanantie 10, Kangasala
Käsiteltävät sääntömääräiset asiat:

- Hallituksen laatima toimintakertomus vuodelta 2014
- Hallituksen laatima tilinpäätös vuodelta 2014
- Tilinpäätöksen vahvistaminen ja vastuuvapauden myöntäminen hallitukselle
- Infoa Sinapinsiemen ry:n ja Ukinrannan nykytilanteesta

Soili Juntumaa

Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja

Vuosikokouksen yhteydessä klo 16:00-16:30 järjestetään Sinapinsiemen ry:n arvotavaroitten (ikonit, taulut) MYYNINÄYTTELY. Tarjousten perusteella tavarat HUUTOKAUPATAAN. Pidätetään oikeus minimihintaan.

SINAPINSIEMEN ILMOITUSTAUULU

Suunnittelemme Sinapinsiementen yhteistä Taizematkaa ensi kesäksi, 27.6-6.7.2015.

Matkajärjestelyt ovat parhaillaan käynnissä. Matkan hinnaksi tulee arviolta 500 euroa (matkat ja yöpyminen). Jos olet kiinnostunut liittymään matkaseurueeseen, otathan pikaisesti yhteyttä pj. Soili Juntumaahan.

Soilin yhteystiedot

p. 0505525529

email: soilikki@kolumbus.fi

Yhdistys kerää vanhojen Sinapinsiemen- lehtien arkistoa Ukinrantaan.

Tarkoitus on järjestää lehdet arkistoksi kevättalkoiden yhteydessä la 9.5.2015. Onko sinulla kotonasi vanhoja Sinapinsiemen-lehden (kokonaisia) vuosikertoja, joista olisit valmis luopumaan?

Voit tällöin ottaa yhteyttä: sinikka.luokkanen(at)kotikone.fi.

Tampereella järjestetään su 26.4. klo 16 Tuomasmessu,

jossa on mukana sinapinsiemeniä erilaisissa palvelustehtävissä. Messun kolehti kerätään Komin työlle Intiassa. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

ELÄMÄÄ SINAPPINA: VUODEN 2015 HALLITUKSEN JÄSENET

Vuoden ensimmäisessä numerossa omaa elämäänsä ja arvojaan raottavat Sinapinsiemen ry:n tämän vuoden hallituksen jäsenet ja toimijat. Kysymme heiltä hankalia kysymyksiä.

1. Kuka olet?

2. Miksi Sinapinsiemen?

-Olen Timo Ruotsalainen, nyt toista kertaa hallituksen jäsen, viimeksi noin 7 vuotta sitten. Viisi vuotta olin yhdistyksen sihteerinä viime vuoden loppuun saakka. Asun Helsingissä ja käyn töissä Vantaalla.

-Tutustuin Sinapinsiemeneen Omenapuukylässä vieraillessani. Sinapinsiemenessä viehättää laaja ja suvaitseva kristillinen näkemys, joka ottaa huomioon yhteiskunnallisen ulottuvuuden. Yhdistyksen kautta olen tutustunut moniin ihmisiin ja erilaisiin ajatuksiin.

-Toivon, että Sinapinsiemen voisi edistää oikeudenmukaisuuden toteuttamista yhteiskunnassa ja vapautumista erilaista kahlitsevista ajatuksista ja uskomuksista.

-Uskon, että muutos parempaan on mahdollista pienistä teoista lähtien. Kaikilla teoilla on merkityksensä.

-Olen Rautiaisen Jarmo. Sinapinsiemen ry:n rahastonhoitaja ja isännöitsijä Kangasalta. Alunperin muutin tänne vaimoni kanssa isännöimään Ukinrantaa. Tuoreena isännöitsijänä etsin nyt isännöinnöitäviä kohteita Tampereen seudulta. Ukinrannasta huolehdimme edelleen mutta emme enää isäntinä ja emäntinä.

- Innostuin vuosia sitten hiljaisuuden viljelystä. Se johti minut Sinapinsiemeneen. Erityisesti minua viehättää yksinkertaisuus.

- Toivon, että Sinapinsiemen voisi olla merkittävä kirkollinen vaikuttaja, joka avaa ihmisten silmät näkemään kristittyjen yhteyden maailmaa muuttavan voiman. Ikäaikaiset kotimaiset ja kirkkokuntien väliset opilliset riidat voisivat asettua viisastelumarginaaliin, jonne ne kuuluvat.

-Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan.

3. Mitä toivot?

4. Mihin uskot?

-Olen Matleena Ikola, viime vuoden mukana Sinapinsiemenen lehden toimittajan ja tänä vuonna myös sihteerinä. Elämäntavoiltani hippi, koulutukseltani teologi, identiteetiltäni parantumaton haaveilija ja ikävöitsijä.

- Sinapinsiemenistä olen löytänyt paikan, jossa hengellisyys hengittää tavalla, joka tuntuu kodilta. Täällä tapa sanoittaa omaa Jumalakaipuuta, ihmetellä elämää ja kohdata ihmisiä kertoo minulle, että tässä yhteisössä on hyvä.

- Toivon, että osaan säilyttää kyvyn nähdä tämän maailmamme ihmeellisyys. Että elämässä riittää rohkeutta hengittää ja rakastaa.

- Uskon, että Jumala on meitä vastassa kaikissa kasvoissa.

- Sinikka Luokkanen.

- Alkujaan tulini mukaan hiljaisuuden rettiin "vetämänä". Myöhemmin perusteet pysyä mukana ovat "laventuneet".

- Kunnioitus ja armollisuus niin luotuja kuin koko luomakuntaa kohtaa.

- Hyvän tekemiseen.

- Olen Soili Juntumaa, Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja, eläkkeellä oleva rovasti, kolmen lapsen äiti ja kolmen lapsenlapsen mumma.

- Sinapinsiemen on vastannut syvään kaipaukseeni saada kokea avaraa hengellisyyttä ekumeenisessa hengessä. Anna-Maija Raittila on merkinnyt minulle paljon koulutuksien ja kirjallisen tuotantonsa kautta- alkaen Tulisija-kirjeistä 1970-luvulla. Taizeläisyys ja sen "tytär" kotoinen Tuomasmessu on hengellinen kotini. Ekologista elämää olen aina yrittänyt vaalia. Hiljaisuuden rettiin "löytäminen" on ollut minulle kuin kirkastuvuorikokemus

- Toivon, että avara ja armollinen usko, rukous hiljaisuuden ja yhteisöllisyyden vaaliminen kasvaisi niin, että kenenkään ei tarvitsisi jäädä yksin. Erityisesti me suomalaiset kaipaamme uutta yhteisöllisyyttä.

- Uskon armolliseen Jumalaan ja Hänen poikaansa Jeesukseen, veljeemme ja ystäväämme. Uskon tulevaisuuteen, mikä on Jumalan kädessä.

- Olen Fanni Maliniemi, kuvataiteilija ja animaation opiskelija. Teen Sinapinsiemenen lehden taittoa yhdessä poikaystäväni Jussi Jääskeläisen kanssa.

- Löysin tieni sattumoisin nuorten rettiin Ukinrantaan pari vuotta sitten. Sinapinsiemen oli erilainen hengellinen yhteisö, kiinnostava ja tuntui heti kotoisalta.

- Toivon, että erityisesti nuoret voisivat löytää Jumalan rakkauden ääreen, iloon ja valoon. Toivoisin että "Taizen henki" leviäisi kaikkialle.

- Uskon Jumalan johdatukseen.

- **Nuorempi Matleena, nuorempi Kallinen.** Opiskelija, matkailija, haaveilija.
- **Erittäin mukava suku"vika".** Lapsena vanhempien ansiota, vanhempana ihan omasta halusta. Sinapinsiemen on yksi hengellisistä kodeistani.
- **Onnea,** iloa, yhteisymmärrystä ja seikkailuja.
- **Hellyyteen,** iloon, armoon ja rakkauteen.

- **Outi-Viivi Niemi.** (isäni lausuu Outin Viiviksi)
- **Sinapinsiemenessä yhdistyvät kaikki** ne arvot, jotka ovat aina olleet minun elämäni tienviittoja. Kun sain kutsun tähän yhdistykseen, tajusin viimein päässeeni hengelliseen kotipesääni.
- **Toivon,** että olemassaoloni saisi jollain salatullakin tavalla helpottaa toisen ihmisen, lähellä ja kaukana elävän, elämää. Ja sen seurauksena hänen elämänsä helpottaisi jälleen jonkun toisen elämää. Ja sen seurauksena...
- **Uskon** Jumalan hyvän suunnitelman minussa ja meissä toteutuvan Jeesuksen avulla.

- **Kristiina Kallinen,** teologian opiskelija, Kathos-yhteisön asukki.
- **Olen syntynyt** Sinapinsiemen-porukan keskellä, joten taizéläisyys ja kaikki siihen liittyvä ovat luonteva osa elämääni.
- **Lisää kauneutta** ja kauneuden löytämistä. Vähemmän mustavalkoisuutta ihmisten asenteissa. Kevään tuloa.
- **Hyvään.** Ihmisissä, Jumalassa, maailmassa.

HENRI JÄRVINEN

LECTIO DIVINA – ELÄMÄNMAKUISTA HILJAISTA RUKOUSTA RAAMATUN ÄÄRELLÄ

Lectio Divina tarkoittaa pyhää lukemista tai kuuntelemista näkökulmasta riippuen. Kyseessä on ikivanha kristillinen tapa lukea Raamattua rukoillen, Jumalan Sanana. Alun perin menetelmä syntyi luostareissa, mutta on nopeasti levinnyt erilaisten kristittyjen hengellisen elämän osaksi. Menetelmiä on nykyisin monia ja hyvällä syyllä Lectio Divinaa voi kutsua kristittyjen yhteiseksi perinnöksi. Vai olisiko kristillistä hengellistä elämää ilmaa Raamattua?

Lectio Divina ei ole hurskastelua vaan sen tulisi olla osa kristillistä perusrukouso-elämää. Se antaa mahdollisuuden kontemplaatioissa kuunnella Jumalaa ja Jumalan tahtoa elämässämme. Jos Lectio Divinaa harjoittaa säännöllisesti, se syventää suhdettamme Jumalaan ja voi muuttaa elämämme laatua ja perustuksia.

Rukoileva lukeminen ei ole kovinkaan monelle tuttu. Tapamme opettaa Raamatun lukemista on usein tiedollista tai jopa akateemisen kriittistä, jolloin unohtuu se kuinka Raamattu voi olla hengellinen rukouksen väline. Lectio Divinassa raamatuntutkimus tai muu pohdiskelu ei ole rukouksen hengen vastaista, vaan se voi antaa eväitä syventyä avoimemmin tekstin sanomaan. Kuitenkin lähtökohta Raamatun tekstille on kaikkea muuta kuin tiedollinen. Rukoilevassa Raamatun lukemisessa lähtökohtana on kysyä, että mitä Jumala meiltä kysyy tänään. Ero meditaation ja Lectio Divinan välillä onkin se, että jälkimmäisessä meditaatio lähtee Jumalan

kysymyksestä, Raamatun tekstien kautta. Raamatun tehtävänä on ohjata meitä kysymään, pyytämään tai kiittämään Jumalan tahdon mukaisesti. Raamattu puhdistaa hengellisen elämän verenkiertomme tukokset ja saa elämän voiman kiertämään rukouksessa meissä.

En halua selittää Lectio Divinaa liikaa. Kyse on mystiikan tielle astumisesta, Jumalan kohtaamisesta elämässä. Jokainen meistä voi löytää oman elämänsövelluksen rukoilevalle lukemiselle. Onko se sitten hiljentymistä kirkossa, kotona tai vaikka bussissa? Kuitenkin on hyvä muistaa pari taustaseikkaa: Ensiksikin luostareissa Lectio Divina on ollut munkkien henkilökoh-taista rukousta. Meille tutun raamattupiirin merkitys on toinen. Lectio Divina on jokaisen omaa keskustelua Jumalan kanssa, jokaiselle meistä Jumalalla on henkilökohtaista asiaa. Tämä pidettäköön mielessä vaikka harjoittaisi Lectio Divinaa ryhmäs-sä. Toiseksi kannattaa muistaa, että luke-minen on ennen ollut paljon kokonaisval-taisempaa kuin nykyään. Ennen luettiin ääneen ja sormi seurasi paperilla kirjai-mia. Kokeile miltä sanat tuntuvat suussa ja maistuvat. Kuuntele miltä sanat kuulosta-vat. Miltä sanat tuntuvat. Kolmanneksi on hyvä löytää oma tapansa. Pieni kilvoittelu on aina paikallaan, mutta kannattaa valita sellainen polku jota jaksaa reippaasti kul-kea. Raamattu voi olla lastenraamattu jos se helpottaa rukoilua. Entä jos katsoisi ker-tomuksista tehtyjä maalauksia tai löytyisi se oma paikka jossa rukoilla?

Kirjoituksen ohjeistoissa on hyödynnetty karmeliittaisä Carlos Mestersin, O.Carm. ajatuksia. Lisää tietoa Lectio Divinasta ks. mm. David Foster OSB: Reading with God & Karl A. Shultz: How to Pray with the Bible: The Ancient Prayer From of Lectio Divina Made Simple

Lectio Divinaa käytännössä

Herra on minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan sanalla virvoittaa väsynttä; hän herättää aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla. (Jes. 50:4)

1. Rukoile aluksi ja pyydä Pyhää Henkeä avuksesi.
2. Lue tekstiä hitaasti ja pysähdellen.
3. Ole hetki hiljaa ja pohdi lukemaasi.
4. Tarkastele jokaisen tekstin osan merkitystä.
5. Elävöitä mielessäsi tekstiä, pohdi sen merkitystä elämässäsi.
6. Laajenna ajatuksiasi liittämällä teksti muihin tuntemiisi Raamatun teksteihin.
7. Lue teksti uudelleen, rukoillen, anna Jumalan vastata.
8. Muotoile mielessäsi sitoutumisesi elämään.
9. Rukoile sopiva rukous, psalmi tai laulu.
10. Valitse mielessäsi ajatus johon tiivistyy oleellinen ja yritä muistaa se.

Lectio Divinaa yhdessä

Kun he vielä puhuivat tästä, yhtäkkiä Jeesus itse seiso i heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille." Hän avasi heidän mielensä ymmärtämään kirjoitukset. (Luuk. 24: 36, 45)

1. Tervetuloa ja rukous.

- Toivotetaan ihmiset tervetulleiksi ja jaetaan odotuksia.
- Alkurukous, pyydetään Pyhän Hengen valoa.

2. Tekstin lukeminen.

- Luetaan teksti hitaasti ja pysähdellen, sen jälkeen hetken hiljaisuus.
- Jäädään hiljaisuuteen, annetaan Sanan vaikuttaa.
- Luetaan teksti, pyydetään jokaista pohtimaan jotain sanaa tai asiaa joka koskettaa.

3. Mitä teksti sanoo?

- Jaetaan ajatuksia ja kysymyksiä tekstistä kommentoimatta ja keskustelematta.
- Tarvittaessa luetaan teksti uudelleen ja avustetaan toisia ymmärtämään vaikeita kohtia. Ollaan hetki hiljaa tekstin äärellä.

4. Mitä teksti merkitsee meille?

- Pohditaan tekstiä ja sen merkitystä tänään.
- Liitetään tekstin merkitys tämän päivän elämään.
- Laajenna merkitystä suhteessa toisiin raamatun teksteihin.
- Suhteutetaan teksti Jumalan suunnitelmaan ihmiskunnan historiassa.

5. Rukoilu tekstin kanssa

- Luetaan teksti uudelleen tarkkaavaisesti.
- Jäädään hiljaisuuteen, rukoile Jumalaa.
- Jaetaan esirukouksena mitä on noussut esiin.

6. Kontemplaatio ja sitoutuminen

- Muodostetaan johtopäätös rukouksesta.
- Valitaan sana tai ajatus joka kuvaa rukouksen johtopäätöstä ja jota voi käyttää arkielämässä.

7. Psalmi

- Valitkaa psalmi joka sopii kokoontumisen tarjoamaan kokemukseen.
- Päätäkää kokoontuminen lukemalla yhdessä psalmi.

Kirjoittaja toimii yliopistopappina Helsingissä ja hengellisen ohjauksen kouluttajana.

VIERAANVARAISTA JA KAUNISTA TUNNELMAA PRAHASSA

KUVA: SANNA YLI-KOSKI-MUSTONEN

Lensimme aviomieheni kanssa Prahaan maanantaina 29.12 osallistuaksemme Taizen uudenvuoden tapamiseen. Jo lentokentältä kaupunkiin matkatessa maan julkinen joukkoliikenne ja kauniit maisemat tulivat todetuiksi. Meillä oli oma majoitus, suurin osa tapahtuman majoitukseen ilmoittautuneista majoittui koulujen lattioille. Illalla oli ensimmäinen iltarukous messukeskushalleilla ja tunnelma huipussaan. Emme olleet osanneet ymmärtääkään kuinka valtava ihmisjoukko meitä oli paikalla, täpötäysiä messuhalleja oli puolisen tusinaa! Iltarukoushetkiä pidettiin myös Prahan pääkatedraalissa, jonne matkasimme parina iltana osallistumaan. Tunnelma oli lämmin, tosin kerrospukeutumista vaadittiin kokonaisvaltaiseen lämpimän olon kokemiseen. Uudenvuoden aattoiltana paljastettiin iltarukoushetken lopulla seuraavan uudenvuoden tapahtumapaikaksi Espanjan Valencia, eikä osallistujien hurrauksesta ja aplodeista ollut tulla loppua. Viimeisenä iltana pääkatedraalin iltarukouksessa oli läsnä suuri määrä valtakunnan mediaa tv-kameroita myöten. Tapahtumaan tehdystä uudesta taize-laulusta tuli hyvin suosittu.

Aamuisin oli mukavaa osallistua lähikirkolla aamurukoushetkeen, jossa lähelle majoittuneet ihmiset tulivat tutuiksi. Erityisesti iloitsin kirkkojen joulukoristelusta: joka kirkossa kimaltelevin koristein

valaistuja joulukuusia oli runsain määrin luomassa juhlevaa tunnelmaa. Kaduilla oli siellä täällä hienoja erilaisia jouluseimasetelmia, mm. olkipaaleista tehtyjä. Antoisaa tapahtumaa olivat raamattukeskustelupiirit, joissa pohdittiin uudenvuodentapaamisen teemaa ”Valona ja suolana maailmassa”. Raamatturyhmääni osu neljä ukrainalaista poikaa ja he kertoivat kotimaansa tilanteesta, mikä oli tapahtuman puhuttelevimpia hetkiä itselleni. He kertoivat mm. vaateavustusten välittämisestä, jossa ovat mukana ja siitä, kuinka iso ero maan eri osien välisessä elämässä tällä hetkellä vallitsee, esimerkiksi kuinka kummallista on, että Kiovassa elämä jatkuu niin normaalina vaikka muutaman tunnin ajomatkan päässä on päivittäistä väkivaltaa.

Toinen puhutteleva kohtaaminen oli se, kun muutamaan kertaan viikon varrella saimme tavata saksalaista ystäväämme Liobaa, johon tutustuimme toimiessamme majoittajina Taize Helsinki -tapahtumassa syksyllä 2012. Näin Taize-ystävyyttä kantaa: Lioba on ollut Suomessa 2013 kesälomalla ja me hänen luonaan Saksassa viime pääsiäislomallamme. Nähtäväksi jää missä maassa seuraavaksi tapaamme. Osallistuimme yhdessä myös uskontodialogityöpajaan, josta jäi mieleen paljon hauskoja oivalluksia sitä ohjanneelta lennokkaan esiintymistyylin omaavalta istanbulilaisel-

ta munkilta, muun muassa ”Ei kannata pelätä ihmisiä, jotka uskovat Jumalaan vaan ihmisiä, jotka uskovat itse olevansa Jumala” ja ”Jumala itse on kolminaisuutensa kautta dialoginen olento, siksi kristitytkin ovat velvoitettuja dialogiin lähimmäistensä kanssa”.

Viikkoon mahtui myös ”turistitunnelmaa” kaupungilla ja läheisillä kukkuloilla vaellellen. Testatuksi tuli myös pari erinomaista kasvisravintolaa. Paikalliset ihmiset olivat poikkeuksetta ystävällisiä ja tapahtuma yksityiskohtineen oli hyvin järjestetty, mistä kertoo esimerkiksi viimeisen aamun rukoushetken jälkeiset apodit, jotka vain jatkuivat jatkumistaan. Lukuisat kauniit sillat ja kirkot jäivät mieleen, ja olisi upeaa palata Prahan joskus kesäaikaan. Taize-lauluja ei kyllästynyt laulamaan, vaikka rukoushetkissä istui päivässä useita tunteja. Viiden päivän aikana tuli kotoisa olo, Praha alkoi tuntua omalta kaupungilta. Lähtöfilikset olivat haikeat ja samalla mieli kiitollinen kun oli saanut useita päiviä syventyä rukoilemaan ja hiljentymään ja virkistyä uusissa maisemissa hyvässä seurassa. Täydellisempää tapaa joululoman ja uudenvuoden viettoon on vaikea keksiä.

Kirjoittaja on elämää ja tulevaisuutta mi-lloin missäkin maassa pohtiva lastentarhan-opettaja-opiskelija ja kirkon nuorisotyönohjaaja.

Anne Federley: SIIVET (Moonstone Productions, 2014)

Suomessa tehdään paljon hyvää uutta musiikkia, mutta populaarimusiikin kentällä laulujen sanoitukset ovat usein tympäännyttävän sisällyksetömiä. Tästä ei voi syyttää jyvaskyläläistä Anne Federley Ensembleä, joka on julkaissut loppuvuodesta ensilevynsä Siivet. Sen kappaleet ovat yhtyeen laulaja Anne Federleyn sävellyksiä Anna-Maija Raittilan runoihin. Ryhdyin kuuntelemaan jännityksellä, sen verran erityisiä Raittilan tekstit ovat minulle. Federleyn levy on kuitenkin ilahduttava ja taidolla tehty kokonaisuus. Valoisiin ja vivahteikkaisinsävellyksiin on saatu vangittua paljon runojen tunnelmasta, kaarnan karheudesta ja pääskyvartioista. Musiikilliset tulkinnat tukevat tekstejä, jotka on poimittu eri kokoelmista.

Yhtye antaa Raittilan runoille monipuolisia sävelasuja: Levyn avaa autereinen ”Matka”-balladi, jota seuraa rytmiä iskevä ”Aamusohjo”. ”Hiili”- ja ”Saarnaajan kirjasta”-kappaleiden välillä tehdään matka kuolemanpimeydestä syleilyn aikaan. ”Yölintu hyräilee” ja ”Pihlajan ilo” taipuvat eloisaksi jazziksi, ja ”Virsi sanaton”-kappaleessa kuuluu tango. ”Pietarin pääsiäis-

yön” kupliva ilo on saatu erityisen ihastuttavalla tavalla vangittua säveleen. Samoin muutamit runojen yksittäiset, pysäyttävät ilmaisut ovat saaneet oivallisen sävelpuvun: esimerkiksi ”Hitauden ylistys” -laulun päätöslause ”anna meidät kaikki toisillemme”.

Sovitukset ovat syntyneet koko yhtyeen yhteistyönä: laulaja Federleyn lisäksi levyllä soittavat Pekka Björninen (piano), Markus Lajunen (saksofoni ja huilu), Ilona Rimpilä (kontrabasso) ja Esko Turpeinen (kitara ja rummut). Erityismaininnan ansaitsee myös Kirsi Neuvosen käsialaa oleva levynkansi, joka niin ikään henkii sinapinsiemen-tunnelmaa.

Federleyn laulu on lämmintä ja heleää. Vaivaamaan jää ainoastaan paikoin tasapaksulta kuulostava ilmaisu: tekstintulkinnan soisi olevan vielä sisäistyneempää ja vivahteikkaampaa tämän veroisten runojen ollessa kyseessä.

Kirjoittaja on helsinkiläinen muusikko ja teologi ja Sinapinsiemen toimituskunnan jäsen.

Hannu-Pekka Björkman, KADONNEET ASKELEET

Hannu-Pekka Björkmanin kirja Kadonneet askeleet on huikea matka aikaan ja taiteeseen, maisemaan ja muistiin. Kirja sisältää myös taiteilija Rax Rinnekankaan ottamia värikuvia taide-teoksista, joita Björkman käsittelee teksteissään. Kirjassa on syvällisiä pohdintoja mm. maalauksista, maisemista ja valosta. Björkman pohtii maalaustaidetta ja kirjallisuutta suomalaisten ja ulkomaisten mestareiden jalanjalkia seuraten: Grunewald, Vermeer, Antti Hyry ja Rax Rinnekangas.

-Vaikka luin koko kirjan lähes henkeä pidättäen, minua viehätti aivan erityisesti pohdinnat Maisemasta. Björkman kysellee: Me elämme maisemassa, mutta eläkö maisema meissä? Virtaako lapsuuden joki minussa aina? Hän sanoo tunnistavansa itsessään sen pikkupojan, joka tuijotteli peltojen taakse putoavaa aurinkoa ja jonka rintaa poltti jokin selittämätön tunne. Se täytti pikkupojan levottomuudella ja pani hänet pyörimään kylätietä edestakaisin katse kiinnitettynä punertuviin pilviin. Hämärän langettua tunne katosi. Björkman kokee yhä vieläkin auringon laskeutuvan tuon saman levottomuuden. Hänen mukaansa lapsuuden maisemat elävät meissä monisyisinä kerrostumina. Ne ovat täynnä emotioita, jotka ottavat meidät hetkeksi valtaansa. On kuin aika tekisi virheen. Kuin hauraan lasin läpi näemme menneen ohikiitävänä häivähdyksenä, kunnes näky katoaa. Vaikka kokisimme valtavia elämyksiä maailman

eri kolkilla, päädyimme todennäköisesti takaisin sen riihen nurkalle, josta olemme lähtöisin. Lapsuuden maisema kertoo, keitä me olemme. Niiden äärellä olemme tulleet omaksi itseksemme. Ne kantavat myös muistoa viattomuudesta, mikä ulottuu aikojen taakse. Lapsuuden maisemaan on kätkeyty katoitettu paratiisi, saumaton yhteys Luojaamme. Aistimme voivat toimia paratiisin portteina, ovina valoon ja kauneuteen, uskoo Björkman.

Herkkyiden kaunein ilmentymä on hänen mukaansa usko Jumalaan, joka on kätkeytynä maisemaan, valoon ja tuuleen, puihin ja sateeseen. Viimeisen luvun nimi on Unelma valosta. Björkman kysyy: ”Entä oma valoni? Onko sitä? – En osaa vastata? Tunnistan valon tiloja, jotka vaikuttavat elämässäni. Lapsuuden kuulaan valon laukeuksilla. Joen pinnan heijastukset. Tunnistan näyttämön valot...Joskus se on pudonnut minuun.

Ja silloin en kykene kuin ihmetykseen. Tietoisuuteen siitä, että olemme kaikki yhtä, näyttelijät ja yleisö ja että on olemassa luova henki, joka on voimakkaampi kuin tahtoni...Menneisyyden valo kertoo siitä, että mikään ei katoa. Se on vastaantulevien valoa tiellä, jota pitkin vaellamme kohti tuntematonta.... Kuoleman hetkellä, tuomme valon lävistämiksi.”

Kirjoittaja on Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja ja eläkkeellä oleva pappi.

VOIKO TÄSSÄ OLLA? - KOKEMUKSIA HENGELLESTÄ OHJAUksesta

Takana avautuu tie

Päädyin hengelliseen ohjaukseen vahingossa. Etsiydyin sielunhoidolliseen keskusteluun yksittäisen mieltä hiertäneen asian kanssa. Kertoilin elämästäni ja huomasin, järkytyksekseni, että menneisyydestäni tähän päivään kulkee jonkinlainen polku taikka tie. Elämä näytti äkisti uudella tavalla merkitykselliseltä. Se tuntui sekä hienolta että pelottavalta. Aavistelin, ettei tämä polku olisi kovin helpokulkuinen. Eikä näitä maisemia olisi hyvä katsella yksinään.

Tapasimme tämän sielunhoitajan kanssa muutamia kertoja, sen jälkeen hän neuvoi kysymään hengellistä ohjausta. Puoli vuotta lykkäsin ja jänistelin, sitten tottelin. Otin yhteyttä sielunhoitajan suosittelemaan ohjaajaan, ja sovimme tapaamisen.

Ensimmäiseen tapaamiseen kävellessäni en tiennyt ohjaajaehdokkaasta juuri mitään. Paljon enempiä en tiennyt tapaamisen jälkeenkään, en useankaan tapaamisen. Tietämättömyys oli alkuun tärkeää. Johtuen ehkä tällaisen kanssakäymisen luonteesta, ja myös jonkinlaisesta kunnioituksesta. Ohjaajani herätti minussa heti kunnioitusta, ja siihen sopi eräänlainen episteeminen koskemattomuus.

En ollut miettinyt mitään kriteerejä tai arviointikohteita, joita mahdollisesta hengellisestä ohjaajasta tarkastelisin. Niitä toki oli, vaikken miettinytkään. Tärkeää lie-

nee ollut, että hän näytti ymmärtävän puhumaani ja kuunteli sitä kunnioittavasti. Omasta osuudestani ajattelin, että kerron kaiken oleellisen ja katson miten käy. Arvelin, ettei ole järkeä kehittää jotain varman päälle –versiota jonka uskaltaisin kellen tahansa kertoa. Panin kaiken peliin ja toivoin etten tulisi satutetuksi. En tullut, päinvastoin.

Tremendum et fascinans – kauhistuttavaa ja kiehtovaa

Vaikutelma tieni vaikeakulkaisuudesta osoittautui oikeaksi. Välillä satun säyseille tasangoille. Eteneminen on levollista, iloitsen sopivista kengistä ja lämmenneistä lihaksista. Tuulisilla jyrkänkeillä katselen hienoimpia maisemia ja syvimpiä kauhuja. Tylsää on harvoin jos koskaan.

Hengellinen ohjaus ei ole tasoittanut tietä, ehkä päinvastoin. Ohjaajan peräänkatsomana uskallan kulkea jyrkempiin ja kivikkoisempiin maastoihin. Tällä polulla näytän joutuvan yhä kauemmas siitä, mitä yleensä pidetään normaalina ja kunnollisena. Se pelottaa, vaikka kuinka olisi coolia olla erilainen. Välillä tuntuu, että enemistönormaaliuden keskuslämmityksestä sivussa jäädyn tähän ulkopuolisuuteeni. Usein hätännyn, kun vilpiton yritykseni seurata Kristusta vie niin epäilyttäviin paikkoihin. Löydän itsestäni milloin mikin kauheutta ja päässäni ajaudun ihmi-

syiden pimeille sivukujille. Korviini kuisivat varkaat ja maksulliset naiset, ja kuuntelen heitä mielelläni. Katulamppujen katvalueella tunnen olevani elossa.

Kuljen sinne mihin tuntuu välttämättömältä mennä. Kirkkaalla ilmalla eteen aukeaa ihmeellinen maisema, enkä olisi

missään muualla mielummin. Siunatun hetken tuntuu, että näillä kielekkeillä kiipeilemiseen olen syntynyt. Sieltä täältä ilmaantuu ihmisiä, joiden kanssa istua tulilla. Lämmitellä käsiä ja ymmärtää: tämä on hienompaa kuin mikään muu. Ihmettelen ja kiitän. Sitten, aina, väsyn.

Nousee sumu, milloin mitäkin. Alan pelätä. Mietin, olisiko sittenkin ollut oikein jäädä suojausille kedolle ja keskiluokan lähiöpihoille. Mikä minut riivaa näihin kivikoihin? Pelkään, ettei täällä saa olla. Että pitäisi kesyttää itseään keskuslämmitykseen. Ja sittenkin tiedän, etten pystyisi siihen.

On ollut hyvin tärkeää kulkea toisen ihmisen ohjauksessa. Näillä poluilla on oltava seuraa, muuten ei kestä. On välttämättöntä, että kulkemistani seurailee joku joka itse on harjaantunut korkeaan ilmanalaan. Olen kokenut tärkeäksi sen, että matkakumppanini on kilvoituksessaan minua kokeneempi. Tarvitsen ihmisen, jolle voin kertoa näkemästäni tietämättä itse, mitä ajatella. Joka ehkä osaa ajatella siitä josta-kin, tai jonka mielessä se ainakin asettuu johonkin kontekstiin.

Aineisto ja menetelmät

Olemme tavanneet kolmen vuoden ajan kerran kuukaudessa. Valmistaudun keskusteluihin kirjaamalla ylös merkityksellisistä tuntuneista ajatuksista ja sattumuksista ja teen niistä yhteenvedon ruutuvihkoon.

Yksityisessä hengellisyyden harjoittamisessa on tullut tärkeäksi päivittäinen raamattumietiskely ja viikottainen messussa käyminen. Hengellisen ja maallisen kirjallisuuden lukeminen stimuloi, samoin ihmisten kanssa käydyt keskustelut. Näistä lähteistä ja yksittäisistä tapahtumista avautuu ihmeellisiä näköaloja ja tuskallisia ristiriitoja. Kirjoittelen niistä sekavasti vihkooni ja sen äärellä pyydän yhä uudestaan ohjaajaani ottamaan minut vakavasti.

Yleensä käy niin, että kun kertoilen näkemästäni ja ohjaaja sitä kommentoi, hahmotuu maisemasta tienviittoja. Sumu hälvenee. Asetun jotenkin itseeni enkä enää pelkää. Ihmettelen sitä, että saan katsella tällaista.

Ja eritoten sitä että näitä asioita voi katsella vieretysten. Nähdä samoja maisemia.

Auktoriteetista

Hengellisessä ohjauksessa on itselleni tärkeää se että se on auktoriteettisuhde. Puhhe hengellisestä auktoriteetista soittaa herkästi hälytyskelloja, eikä varmaan suotta. On ilmeistä, että ohjausta etsiessään ottaa riskin. Itsekin tajusin sen hyvin ja pelkäsin satutetuksi tulemistani.

Auktoriteettisuhteeseen asettuminen ei käynyt minulta vaivatta. Olen nuorempana kokenut oman osani vallan ja auktoriteettiaseman väärinkäyttöä, enkä välittäisi kohdata sitä enempää. En ole kohdannutkaan, varsinkaan hengellisessä ohjauksessa. Se on sitä vastoin ollut hieno kokemus tarkoituksenmukaisesta ja kunnioittavasta auktoriteetista. Ja toisaalta auktoriteetin kunnioittamisesta. Hienoa sekin.

Lopuksi

En osaa sanoa, ovatko kokemukseni hengellisestä ohjauksesta tavanomaisia vai poikkeavia. En myöskään tiedä, millaista ohjaus yleensä on tai mitä tavoitteita siihen tulisi liittyä. Olen tietoisesti ollut hankkimatta aiheesta juurikaan teoriatietaa. En halua tehdä kulkemisestani tietopuolisen tarkastelun kohdetta. Se on sitä ohjaajalle, ei minulle. Haluan olla tällä tielläni etsimässä, katsomassa, hämmentymässä ja ryvettymässä. Intoutuen, kiittäen ja peläten.

En ehkä koskaan totu siihen, miten hienoja kohtaamisia polkujen varsilla syntyy. Miten hiljaisen keskustelun jälkeen maailma näyttää toiselta. Jalansijat tuntuvat jälleen omilta ja askelten alla kivet lyövät Jumalan tulta.

Kirjoitus julkaistu nimimerkillä.

KOMIN TERVEISET

RAKKAAT YSTÄVÄT,

Kirjoitan teille tätä viestiä suurella ilolla ja toivolla uutta vuotta varten. Hyvää uutta vuotta teille kaikille.

Toivottavasti kaikille teille kuuluu hyvää ja toivottavasti kaikki oli hyvin myös näinä viikkoina joina en voinut lähettää teille mitään viestejä. Vaikka en voinut vastata,

sain ja luin kyllä kaikki viestit jotka te lähettitte. Oli ilo pitää teidät ajatuksissani ja rukouksissani. Olin melko kiireinen joulun ja uudenvuoden aikaan. Minulla oli etuolkeus saarnata kahdesti kotikirkossani (Jukka näki ja puhui seurakunnalle vierailunsa aikana). Kylän vuosittaisessa yleiskoko-

uksessa 27.12.2014 minulle uskottiin myös 7.3.2017 (jos Jumala suo) pidettävien kirkon satavuotisjuhlien puheenjohtajan arvo. Tämä on siis uusi suuri vastuu joka minulle on annettu ja jonka hyväksyin vain koska uskon että se on Jumalan tahto. Voisi mainita että kotikirkkoni on yksi Manipurin vanhimmista kirkoista. Vain muutama (luulisin että kaksi tai kolme) kirkkoa on juhlinut satavuotisjuhlia Manipurissa. Voisi myös mainita että kotikirkollani oli tärkeä rooli kristinuskon leviämisessä Manipurissa. Vuosina 1920-1924 kristinuskon levisi tulipalon tavoin Manipurin heimojen joukossa (vaikka Manipur on periaatteessa hindualuetta ja edelleen noin 70% asukkaista on hinduja). Heimoihin kuuluvat ihmiset ovat nykyään kaikki kristittyjä, suurimmaksi osaksi 1920-1924 välillä tapahtuneiden kristillisten herätysaaltojen ansiosta, ja minun kotikirkkoni on yksi ensimmäisistä kirkoista joissa herätyksen aalto alkoi. Eli sata vuotta kestäneen kristinuskon juhlistaminen tulee olemaan suuri asia kirkossani.

Olin myös mukana nuorimman siskoni häiden suunnittelussa. Ne olivat erityisesti lähisuvulle tärkeä kokoontuminen, ja ne pidettiin 9.1. Meitä on 9 sisarusta (5 poikaa ja 4 tyttäretä)... kunkin puoliset ja lapset

sekä vanhemmat mukaan laskettuna meitä on nyt 53 henkilöä. Asumme eri puolilla Intiaa ja minulla on nykyään meistä eniten lapsia: 11 kappaletta :). Sisarukseni ovat kaikki siunattuja omilla elämänsäaloillaan, joten voitte kuvitella että hääit olivat iso ja hieman kaoottinen kokoontuminen. Koska asun lähimpänä vanhempiamme, minä hoidin ison osan käytännön järjestelyistä häiden aikaan. Jopa muun muassa nukku-mapaikkojen järjestäminen oli kaoottista: vanhempieni pienessä talossa on vain seitsemän sänkyä. Joten ymmärrettävästi suurin osa meistä päätyi lattialle... eivätkä talven vilpoiset yöt myöskään auttaneet. Siitä huolimatta oli erittäin helpottavaa että onnistuimme olemaan paikalla siskoni häissä. Olemme nyt häiden jälkeen palanneet kaikki omien töidemme ja työpaikkojemme ääreen, ja oletan että vanhemmillani on menossa nostalginen aika heidän asuaan itseksensä kylässä. Elämän kiertokulku on sellainen, että joudumme irrottautumaan juuriltamme ja aloittamaan kasvun jossain muualla, mutta toivottavasti voimme aina löytää aikaa vanhemmillemme, joita kohtaan meidän tulee tuntea sammumatonta kiitollisuutta.

Häiden jälkeen, jo ennen kuin sain ke-
rättyä kaikki voimani takaisin kunnolla,

minua pyydettiin tekemään kehotuspuhe yli tuhannen ihmisen konferenssissa 13.1. Antakaa minun tehdä yhteenveto puheestani. Puhuin niistä kahdesta tiestä josta Jeesus puhui: yksi suuri ja leveä, toinen kapea. Elämissämme meille annetaan kaksi vaihtoehtoa monissa asioissa (tai kenties kaikissa asioissa). Yksi helppo tie joka usein houkuttaa ja jota suuri osa ihmisistä seuraa, kun taas toinen tie haastaa meitä ja vaatii sisimmältämme erityistä työtä, erityistä ponnisteluita, erityistä vakaumusta, erityistä rakkautta, erityistä epäitsekkyyttä, erityistä uskoa ja luottamusta. Usein tekemillämme valinnoilla on suuri vaikutus erilaisiin lopputuloksiin. Joku sanoi: aina ei ole viisasta uida aaltojen suuntaisesti, vaan joskus on tarpeellista uida aaltoja vasten.

Saimme kymmenen lapsemme lopulliset akateemiset tulokset 5.1. Yhdeksän heistä pääsi oppiaineistaan läpi hyvin arvosanoin ja heidät siirrettiin seuraavalle luokalle, kun taas yksi lapsista ei päässyt kolmesta aineista läpi ja hän pääsi seuraavalle luokalle harkinnanalaisena (mutta olemme keskustelleet hänen kanssaan ja päätimme yhdessä, että hän toistaa edellisen luokan tänä vuonna). Olen erittäin iloinen lapsien edistymisestä tänä vuonna. Heidän edisty-

misensä voi nähdä erittäin selkeästi, sillä silloin kun he saapuivat Kiitos Inniin, jotkut eivät edes osanneet kirjoittaa nimeään kunnolla. Voimme jo nähdä tuloksia työstämme johon olemme kaikki sijoittaneet aikaa, energiaa ja resursseja. Kaiken tämän edistymisen takana olette kaikki te ja teidän anteliaat lahjoituksenne, sekä kaikki Kymin vaivannäkö, kun hän on omakäit-
sesti opettanut lapsia viime vuoden. Kun seuraavan kerran käyn Imphalissa, yritän lähettää lapsien arvosanat. Nyt minun on aika pitää huolta heidän ilmoittautumisesta koulun ja muista vaatimuksista tätä uutta vuotta varten. Aloitan ilmoittautumisprosessin 19.1. Jos voitte, pitäkää minut ajatuksissanne ja rukouksissanne. Monet monet ihmiset/lapset haluaisivat liittyä joukkoomme Kiitos Innissä. Mutta kun ottaa huomioon monet asiat ja rajoitteet, ehkä vain yksi tai enimmillään kaksi uutta lasta voi liittyä seuraan tänä vuonna. Tämä tekee monet surulliseksi, mutta en myöskään voi unohtaa todellisuutta.

Rakkaat ystäväni, tässä oli kaikki tänä
iltana ja oli ilo kirjoittaa teille kaikille.

*Rukouksin ja kiitollisena,
Kom.
Käännös Matleena Kallinen.*

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle koulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengeellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteiselämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja
- 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Guja-

ratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaaniselon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsentien tukea ja osallisuutta. Olet tervetullut mukaan toimintaamme. Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2014 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59. Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Matleena Ikola, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Matleena Ikola
Limingantie 34
00560 Helsinki
puh. 050 5177 545
sähköp. matleena.ikola@gmail.com

Taitto ja kuvitukset:

Jussi Jääskeläinen & Fanni Maliniemi
fanni.maliniemi@gmail.com

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Matleena Ikola
Limingantie 34
00560 Helsinki
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 050 5177 545

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Matleena Ikola
Limingantie 34
00560 Helsinki

Itella Green